

(1925 – 2010)

MUSTAFA İNAMLIK

1925 Tavas doğumlu Mustafa İnamlık, 1943 senesinde Denizli Hapishanesi'nde Bediüzzaman Said Nursi ve talebeleriyle beraber hapis yatmıştır. Başka bir suçtan içeri alınan Mustafa İnamlık, kaderin tebessümüyle, uzun ömrünün altı ay gibi kısa bir dönemini, "Asrın Bedisi" ile aynı çatı altında geçirmiştir. Her şeyi hapishanede fark eden Mustafa İnamlık, orada nur talebelerinden çok şeyler öğrenir ve manen çok istifade eder onlardan. Buna karşılık bu masum ve mazlum insanlara kol kanat gerer, rahat etmeleri için sahip çıkar onlara. Gerektiğinde, zulüm etmek isteyen gardiyanlara karşı efelik de yapar...

O zaman tam farkında mıydı veya sonradan bunun kıymetini bilip de değerlendirebildi mi, bilmiyoruz; ama şimdi Nur hizmetlerinin içinde olmadığı belli. Kendisiyle konuşunca, aradan 66 sene geçmesine rağmen hâlâ o kutbun manyetik alanı içinde kaldığı anlaşılıyor. Hatta bir ara, "Bunlar bizim için girmişler hapishaneye, kıymetini bilemedik" dedi. "İnşallah Ahirette bizi yalnız bırakmazlar" diye de ekledi. Geç de olsa bu nimeti değerlendirmek istiyordu.

1970 yıllarında Ankara'da talebeyken çok yakından tanıdığım Re'fet Barutçu Ağabey'den çok istifade etmiştim. Bana Kur'an ve Risale-i Nur dersleri vermişti. Gariptir ki Mustafa İnamlık da Kur'an'ı ve Risale-i Nur'u hapishanede Re'fet Ağabey'den talim etmiş. Bunu kendisine söyleyince, o da benim gibi çok hayret etti; "Meğer ikimizin de hocası olmuş" dedi.¹

Mustafa İnamlık, Bediüzzaman Hazretlerinin Denizli hapis hayatının, muhtemelen yaşayan son şahitlerinden birisidir... Bize anlattığı hatıralarında Bediüzzaman ve talebelerinin Denizli Hapishanesi'ndeki hayatlarına dair ilginç ipuçları gördük.

Şimdi astım hastalığından muzdarip olan Mustafa Ağabey, dua istiyor. Allah kendisine acil şifalar versin, âmin...

Mustafa İnamlık'ı bize tanıtan, şimdi Nazilli'de oturan Tavashlı Süleyman Harmandahoğlu'na çok teşekkür ediyorum.

Mustafa İnamlık anlatıyor:

Denizli'nin Tavas ilçesinin Keçeliler köyünde, 1925 yılında dünyaya gelmişim. Zamanında köyden Tavas'a gelip bir benzinlik açtım, köyde tarlalarım da var. Şimdi yaşlanınca bu işleri çocuklarım yürütüyor.

Bediüzzaman'la 1943 senesinde Denizli Hapishanesi'nde beraber kaldık. Ben hapishaneye başka sebepten dolayı, onlardan önce girmiştim. Biz Denizli Hapishanesi'neyken "Cumhuriyeti yıkacaklarmış" diye bunları getirdiler. Cumhuriyeti yıkacaklarmış diye haber gelince, baştan bizde bir infial meydana geldi. Elli-altmış kadalardı. Belki daha da fazla... Ben hapishanede bir buçuk sene yattım. Hocalar altı ay kadar kaldılar ve yine benden önce çıktılar.

KU'RAN OKUMASINI HAPİSTE ÖĞRENDİM

Baktık ki yeni gelenlerin hepsi de beş vakit namazında, niyazında, duasında, hoca insanlar... Biz bu hocalarla hemen arkadaş, ahbap ve dost olduk. İslamiyet'i orada, onlardan öğrendim ben. Kur'an-ı Kerim okumasını da orada onlardan öğrendim. Hatta Kur'an'ı hatim ettim orada. Bir önyüzbaşı vardı

¹ Re'fet Ağabey'le alakalı ilginç hatıralarım *Ağabeyler Anlatıyor-1* kitabımızdadır. Bkz. s. 112.

benim hocam Re'fet Bey (Barutçu), Bediüzzaman'ın yakın talebesiydi. O benimle çok ilgileniyordu. Arkadaşlara ve bana namaz ve niyazi o öğretti. Re'fet bey çok iyi bir insandı, çok muhterem bir adamdı. Hiç ayrılmazdık. Kur'an'ı da o yüzbaşı öğretti bana.

Hüsrev Bey (Altınbaşak) vardı. O, Bediüzzaman'dan sonra ikinci adamdı. Bize namazı o kıldırırdı. Ali Hafız vardı (İslamköylü Hafız Ali Ergün). Sonra Tâhir Efendi vardı Atabey'den (Tâhirî Mutlu).

Ali Hafız çok zayıftı. Hapiste hastalandı, hastaneye götürdüler, orada vefat etti. Ali Hafız hep yanımdaydı. Üç dört ay içinde öldü o. Hapishanede üç koğuş vardı. Hüsrev Bey, Ali Hafız, Atabeyli Tâhir Bey, Re'fet Bey bizim bölümdeydi. Bir de İstanbullu Gönenli Hafız Mehmet Hoca vardı. Gönenli Hafız Mehmet ayrı yerdeydi. Ona mevlit okuttum ben kendi koğuşumda. Gönenli Mehmet Efendi besmele çekip de Kur'an okumaya başlayınca ağlamayacak insanın yüreği taş olması lazımdı. "Bu memlekette Kur'an-ı Kerim kaybolsa üstünü, esresi ile beraber aynısını yerine koyarım" derdi. Öyle bir adamdı o! "Kur'an okumayı parayla satamazsın, Mükâfatı Allah'tan bekleyeceksin" derdi bize. Onu biz çağırdık, mevlit okutmuşuk koğuşumuzda. Onlarla çok samimi arkadaş olmuştuk biz... Bir de İstanbul'dan Şemseddin Yeşil Hoca vardı. O çok yakışıklı, kibar, efendi bir adamdı. Bizlere fazla konuşuvermezdi. Mehmet Hafız ise çok yakın olur; bizimle arkadaş, kardeş gibi konuşurdu. Bunların hepsi de büyük insanlardı, hepsi ulemaydı yani. Hocalar hapishaneye giriverince namaz kılmayan kalmadı ama kılmayan hiç yoktu.

Gardiyanlar namazlarımıza bazen mani olmak isterler, hocalara eziyet etmek, horlamak isterlerdi. Abdest alıyorlar diye uzun değneklerle dürterlerdi hocaları. Ben bunlara mani olurudum. Ben kızar, bağırır, korkuturdum onları. Benden çekinirler, bir daha yapmazlardı. Hocaları orada rahat ettirmiştim.

Çok hizmet ettim, Allah kabul etsin. Gecenin yarısında kalkar hocalara hizmet ederdim. Gece beni kaldırırdı "Şu zarfı gardiyanlara ver" derlerdi.

Hocalar az uyurlar sabaha kadar ibadet ederlerdi. Ben onlara göre çok gençtim, 18 yaşındaydım oradayken.

BİZİM İÇİN HAPSE GİRMİŞLERDİ

Bediüzzaman yalnız olarak, münferit kalırdı; yanına kimseyi vermezlerdi. Bediüzzaman'la görüşmek istesek, imkânı yok, bırakmazlardı. Biz kaçamak olarak kapıda görüşürdük. Teneffüse çıktığım zaman pencereden, kapıdan benimle konuşurdu. Bediüzzaman "Yâ Bâkî ente'l-Bâkî" kelamını çok söylerdi, bunu iyi hatırlıyorum. Bana "Karındaşım Mustafa" diye hitap ederdi. Zaten herkese kardaşım derdi. Herhangi bir yere çıktığımda benimle kapıda konuşurdu. Her gün traş olurdu. Saçları kulağının yumuşağına kadar uzundu. Sakalı yoktu, bıyıkları vardı. Siyaset sevmezdi. "Siyasetten, şeytandan kaçır gibi kaçın" derdi. Gösterişi hiç sevmeyen bir insandı. Çalım satan mağrur insanları sevmezdi.

Ben Re'fet Bey vasıtasıyla yazıları yazardım, yazım ince ve güzeldi. Bediüzzaman alfabeyi sonradan öğrendiği için, kocaman kocaman yazar, bir sayfalık yere iki satırlık yazı yazardı. Ben yazıları temize çekerdim. Benim yazdığım yazıları İstanbul'a gönderir kitap haline getirtirdi. Yazılan yazıları gardiyanlarla gönderirdi.

Bediüzzaman hiçbir zaman hurafeciliğe inanmayan bir insandı. Muskacılık, üfürükçülüğe çok karşıydı. "Allah'ın hiçbir kelamı insanlara gazez olarak yaratılmamıştır" derdi. "Allah'ın kelamı yeryüzüne insanlara gazez için inmemiştir. Bilicilik Allah'a mahsustur, Allah'tan başka hiç kimseye mahsus değildir" derdi.

Denizli hapsinde herkes birbiriyle çok samimiydi. Orada herkes ıslah oldu yani. Daha önce kavga dövüş edenler ıslah oldu. Onlar gelince böyle şeyler birden kalktı. Hepimiz namazlı niyazlı olduk.

Bediüzzaman'ın suçu neydi; imana Kur'ana hizmetti. Ona mektup yazanı da tutup getirmişler. Demek ki bunlar bizim için gelmişlerdi.

O günlerin kıymetini bilemedik. Ama ölmeden önce Bediüzzaman'la ilgili hatıralarımı yazıp çocuklarıma da bırakacağım inşaallah.